

— Виждаш ли? Ние пакъ оживѣхме. Ще видиш сега, какъ се кжсатъ врабчеви глави, — въ хоръ изкрѣсватъ всички врабчета.

— Нападайте, другари, ето го нашиятъ убиецъ! Стреляйте!

И хиляди куршумчета — житни зрънца — захвърчаватъ около Зарковата глава. Напраздно той маха съ ржце. Куршумчетата като побѣснѣли оси се вбиватъ въ главата му. Побѣгне насамъ — посрѣща го залпъ отъ зрънца. Побѣгне натамъ — другъ залпъ. Накждето и да побѣгне — отаредъ се сипятъ хиляди зрънца. Вбиватъ се въ главата му, очитѣ, лицето, ржцетѣ, тѣлото, краката. И какъ боли!

— Стига, — едва простенва Зарко.

— Чакай! Още нищо не е тозъ. Сега ще откжнемъ и твоята глава.

И роякъ най-храбри врабчета накацватъ по главата му, вбиватъ човчицитѣ си въ месата и разпърватъ крилца. Зарко е примрѣлъ отъ страхъ и болки. Нѣма вече сила и устата си

да отвори. Мигъ, два, ей сега ще откжснатъ главата му.

— Внимание, — командува едно врабче.

— Едно, две три!... Теглете!...

И хиляди крила заплѣсватъ, човкитѣ задърпватъ. Главата на Зарко се опъва. Ужасна болка цепи врата му. Очитѣ му ще изкочатъ. Вече едва диша, умира, главата му е откжсната.

— Мамо, умирамъ! — изпищява Зарко отъ страшна болка. Стресва се и се събужда...

Майка му стои надъ него, следъ като е извадила главата му изъ-подъ възглавницата. И се смѣе. Зарко гледа още уплашено.

— Честита Коледа, Зарко.

— Хж!.. Коледа дошла, — скача Зарко. Но нѣщо го притиска и вмѣсто да се радва, бѣше му мжчно. А когато другитѣ седнаха да отговѣятъ съ опърженитѣ врабчета, той не може да изтърпи, разплака се и излѣзе навънъ.

Никола Никитовъ



БАБА ЗИМА

Рано-рано отъ зарана,
отъ далече задъ Балкана —
вечъ дошла е баба Зима,
нашта гостенка любима.

По поля, села, градини,
дето мине и замине —
отъ памукъ и бѣла вила
чудни губери постила.

По горитѣ вредъ палати
тя изгражда чудновати,
по рѣкитѣ тя мостове
дигна бисерни и нови.

Бѣлжкоса баба Зима,
нашта гостенка любима,
презъ кждето тя минава
чудни дари разпилява.

Трайко Симеоновъ

